

ikke findes andre muligheder for betryggende anbringelse af tiltalte, og at anbringelse på psykopatforvaringsanstalt, som ikke kan karakteriseres som straf, netop i sig indebærer den forening af sikkerhedshensyn og lægelige hensyn, som har fundet udtryk i bestemmelsen i § 106. En senere kredsretsdom går også ud på anbringelse i psykopatforvaring.

Man har med udtrykket „anden institution uden for Grønland“, hvilken formulering er foreslået af straffelovrådet, ønsket at fastslå, at anbringelse i psykopatforvaringsanstalt kan finde sted med hjemmel i § 106, idet der bør være adgang til i ganske enkelte tilfælde, hvor ingen andre muligheder er til stede, at anbringe psykopatiske lovovertrædere i særlig anstalt i Danmark med kurativt eller terapeutisk formål.

Til nr. 24.

Det fremgår af samfundsforskningsudvalgets undersøgelser, at foranstaltningen forvaring, således som den siden 1956 har været fuldbyrdet i Grønland, ikke svarer til, hvad man i almindelighed forstår ved forvaring, idet der nærmest er tale om anbringelse i anstalt under en vis kontrol, men samtidig med en ikke ubetydelig frihed for de anbragte.

Det må antages, at gennemførelsen af forvaring i egentlig forstand vil være en yderst vanskelig opgave i et samfund som det grønlandske, idet det både bygningsmæssigt og personalemæssigt kun ved en betydelig økonomisk indsats er muligt at skabe den sikkerhed, som er karakteristisk for en forvaringsinstitution efter dansk mønster.

På grund heraf mener man det ikke formålstjenligt fortsat at opretholde en forvaringsinstitution i Grønland, hvorimod man i overensstemmelse med det af samfundsforskningsudvalget påviste behov foreslår, at der i Grønland skabes hjemmel til at anbringe lovovertrædere i anstalt, når hensynet til retssikkerheden eller den almindelige lovlighed gør det påkrævet, og ingen af de andre foranstaltninger skønnes anvendelige. Der er herved givet udtryk for, at anbringelse i anstalt kan finde sted ud fra generalpræventive hensyn.

Det er tanken, at en eller flere sådanne anstalter ikke skal have karakter af fængsel, men blot skal være steder, hvor de domfældte kan bo og være under et vist effektivt tilsyn, således at det i givet fald vil være muligt for en kortere periode at holde dem afsondret fra samkvem med andre.

En sådan isolering bør kun finde sted, hvor ganske særlige grunde taler herfor, jævnfør udkastets § 108. Sådanne grunde kan foreligge, hvor hensynet til retssikkerheden eller hensynet til den

dømte selv gør en midlertidig isolering nødvendig, eller hvor man af disciplinære grunde finder det påkrævet at begrænse den anbragtes bevægelsesfrihed.

Justitsministeriet har henledt opmærksomheden på, at § 108, stk. 2, i sin nuværende form, hvorefter den forvarede kun i det omfang, hensynet til retssikkerheden gør det påkrævet, må afsondres fra omgang med andre mennesker, næppe indeholder hjemmel til at afsondre den dømte fra samkvem med andre af disciplinære grunde. Man er bekendt med, at isolering af forvarede i visse tilfælde har været anvendt som disciplinærmiddel, og da det formentlig kan være nødvendigt, at de fuldbyrdende myndigheder har mulighed for i særlige tilfælde at bringe sådanne midler i anvendelse, har man fundet det rigtigst at foreslå reglen i § 108 formuleret i overensstemmelse hermed. Det bør dog kraftigt understreges, at isolering af i anstalt anbragte personer kun bør finde sted, hvor ganske særlige hensyn gør det nødvendigt, og isoleringen bør ikke udstrækkes ud over, hvad disse hensyn tilsiger.

Man er af den opfattelse, at man gennem indførelsen af en sådan anstaltsordning kombineret med de muligheder, som ved den foreslåede ændring af § 106 vil være til stede for at anbringe åndssvage, sindssyge og psykopatiske lovovertrædere i institutioner i Danmark, skulle kunne opnå en tilstrækkelig beskyttelse af samfundet mod farligere lovovertrædere.

Til § 109.

Den nugældende bestemmelse foreslås efter henstilling fra straffelovrådet ændret således, at reglen om fradrag i arbejdsvederlag af udgifter til ophold og forplejning ikke er obligatorisk.

Til nr. 25.

Der henvises til bemærkningerne under nr. 19 ad § 103.

Til nr. 26.

Som ovenfor nævnt ønsker man ved de foreslåede ændringer af foranstaltningsreglerne at give de grønlandske domstole adgang til at fastsætte indskrænkninger i domfældtes handlefrihed i samme omfang, som dette kan ske efter dansk ret i medfør af straffelovens § 57 om meddelelse af vilkår i forbindelse med betinget dom. Det bemærkes herved, at de nye bestemmelser i straffelovens §§ 57 og 59-61 om fastsættelse af vilkår med mulighed for senere ændring eller ophævelse af disse ligger tæt op ad kriminallovens foranstaltningssystem, og straffeloven er herved på dette punkt bragt i